

Colonel (r.) Vasile I. Zărnescu

UBICUITATEA RĂZBOIULUI AXIOLOGIC

**Semănaătorul – Editura online
“DORNA TISMANA”
Ianuarie 2012**

UBICUITATEA RĂZBOIULUI AXIOLOGIC

Vasile I. Zărnescu

În multe dintre articolele republicate în ultimii doi-trei ani, am făcut dese referiri la studiul „*Ubicuitatea războiului axiologic*“, tipărit în volumul coordonat de Elena Zamfir, Ilie Bădescu, Cătălin Zamfir, *Starea societății românești după 10 ani de tranziție* (Editura Expert, 2000, la pag. 900-901). Pentru respectarea adevărului istoric, este necesar să-l republic *ne varietur*. De aceea, bibliografia citată este cea de până în luna noiembrie 2000. Apoi, republicarea lui este necesară întrucât, privind retrospectiv, se poate constata că **toate vulnerabilitățile pe care le-am enunțat atunci s-au adevărit**, așa cum voi releva, mai detaliat, în final, în *Addenda*, și după cum au putut să remarce și membrii Academiei Dacoromâne (A.D.R.), cărora, între timp, le-am prezentat acest studiu, dezvoltând unele teme ale lui în diverse sesiuni științifice ale A.D.R.

Totodată, vulnerabilitățile **anticipate** atunci sunt la fel de pernicioase, unele agravându-se și, ca atare, studiul își păstrează actualitatea, oferind o perspectivă gnoseologică pentru a se putea releva necesitatea înlăturării lor.

Urmează articolul tipărit în decembrie 2000.

***

Războiul convențional este cel cunoscut de toată lumea din realitate, cărți, filme etc., care comportă arme clasice, trupe inamice îmbrăcate în uniformă și dispuse pe fronturi față-n față.

Războiul atipic este opus celui convențional: este diferit, asimetric, fără uniforme, fără fronturi vizibile, este peste tot și nicăieri. Războiul axiologic este o specie a războiului atipic.

Definiții

Polemica este o discuție în contradictoriu, dusă, de obicei, în forme elegante, urbane. Dar, uneori, se știe, ia aspecte sângeroase. Războiul „fierbinte“, sângeros, nu este decât continuarea politicii – generic, a polemicii –, când celelalte forme, diplomatice, au fost epuizate și au dat greș.

Polemos, în limba greacă, înseamnă „război“. De aici, *polemologia* – știința războiului. Drept contribuție la dezvoltarea polemologiei propunem un concept nou: **războiul axiologic**.

Teoria „drepturilor omului“ a avut și un efect de bumerang asupra promotorilor ei și, ca atare, războiul în forma sa sângeroasă a trebuit să fie, în

general, înlocuit, urmând să fie păstrat tot ca o soluție finală, extremă, cum s-a întâmplat – și se va mai întâmpla –, de exemplu, în Iugoslavia. În consecință, războiul „fierbinte“ a lăsat loc formelor sale premergătoare, de „catifea“. România este acum ținta și victima războiului psihologic, mediatic, axiologic, informațional, cultic etc. Chiar dacă această clasificare se face după anumite criterii, menite să ducă la realizarea ordinii și clarității conceptuale și metodologice, în realitate aceste forme de război se conexează, se interferează și se potențează reciproc – de aceea, este greu de circumscris aria de acțiune a fiecărei forme de „război“.

Axiologia este teoria valorilor. În societate, ele există în diverse paliere: economic, politic, religios, moral, estetic, literar etc. **Războiul axiologic** reprezintă totalitatea formelor de luptă atipică întreprinse pentru distrugerea valorilor economice, politice, morale, culturale și sociale ale unei națiuni prin *devalorizarea* lor – prin bagatelizare, ridiculizare, denigrare, satanizare – și înlocuirea lor cu altele – cu non-valori –, impuse de anumite centre de putere străine.

În ultimii ani, la războiul atipic s-au referit *expressis verbis* generalii Lucian Culda, Decebal Ilina, Ion Oros și alții, iar, recent, în mod implicit, șeful Statului Major al Forțelor Terestre, g-ral de Corp de Armată dr. Mihail Popescu. „*Conform teoriei războiului «de tip special», acesta debutează sub umbrela păcii și exploatează vulnerabilitatea statului. Potrivit opiniei generalului Oros, România se află în pragul unui astfel de război. Practic, nu se urmărește ocuparea teritoriului, ci înlăturarea conducerii. Inamicul este necunoscut. (...) Sunt folosite mijloace nemilitare și neconvenționale. Imaginea aparentă este aceea a unei adunări de evenimente haotice, declanșată în medii diferite, care face ca România să pară neguvernabilă*“¹. Generalul de divizie Decebal Ilina fusese mai categoric: „*Noi ne confruntăm, în prezent, cu agresiuni atipice, care presupun angajări militare tot atipice*“².

Oricum, chiar dacă unii – îndeosebi activiștii din *mass media* – „*nu știu*“ despre el, războiul atipic există, se manifestă devastator, fără ca victimele să conștientizeze acest fenomen contemporan. În ultimii ani, în tot mai multe publicații s-a relevat faptul că, îndeosebi în domeniul economic, al comerțului, al afacerilor **unele firme străine înțeleg să se comporte ca într-o țară ocupată**. În 1990, când comerțul începuse să se desfășoare preponderent în dolari (cel puțin, în marile orașe), în presă chiar s-a afirmat că România seamănă cu o țară ocupată de un inamic numit dolar. Ulterior, Mihai

---

¹ Nicoleta Savin, „*Potrivit afirmațiilor generalului de brigadă Ion Oros, România se află în pragul unui «război de tip special»*“, *Evenimentul zilei*, nr. 1867, 17 august 1998, p. 3. Vezi și: Cristian Tudor Popescu, „*Vrem să aderăm la N.A.T.O. sau să declarăm război N.A.T.O.?*“, *Adevărul*, nr. 2556, 18 august 1998, p. 16.

² Cf. *Național*, nr. 33, 23 iulie 1997, p. 3.

Ungheanu avea să vorbească despre „*ocuparea instituțiilor*“.

De altfel, trebuie să recunoaștem că o analiză mai atentă atestă faptul că, acum, **România este și sub alte aspecte – ideologic, politic, cultural etc. – o țară ocupată de un inamic invizibil, dar omniprezent.** În aceasta constă *ubicuitatea războiului axiologic*: în faptul că este prezent peste tot și nicăieri, deoarece pentru un „*simplu cetățean*“ este foarte greu, dacă nu imposibil, să îi determine amenințarea potențială sau chiar prezența pernicioasă.

Și chiar dacă, în urmă cu 10 ani, circulația dolarului alături de leu a fost interzisă, numai aparent au fost înlăturate efectele sale de cuceritor imperialist. Deoarece, în locul „circulației dolarului alături de leu“ – deci, împreună cu moneda națională – a fost impusă devalorizarea leului în funcție de rata de schimb leu/dolar. Așadar, rolul dolarului a fost mărit extraordinar de mult, căci costul biletului de tren, de tramvai, prețul gigacaloriei, tariful telefonic, prețul kilowat-ului etc., etc., toate se scumpesc în funcție de modul cum este evaluat – **artificial, în culisele băncilor** – dolarul. Această agresiune axiologică este, evident, mai ipocrită, dar are marele avantaj că este făcută cu acceptul victimei – adică „în parteneriat“ cu ea, de fapt, cu cei care o „reprezintă“.

Vectorii sunt organizații și persoane străine și indigene care dispun de capacități financiare și logistice pentru a realiza acțiunile agresive comandate.

Dar este necesar ca forma de realizare să fie de așa natură încât victima să fie neapărat convinsă că are parte de o binecuvântare și, deci, că trebuie să colaboreze – adică să fie adusă în situația să își facă singură rău, să se automutileze, precum un om bolnav. De aceea, agresiunile axiologice sunt precedate de agresiuni psihologice și informaționale, prin care victima este anesteziată și hipnotizată, este „drogată“, manipulată să întreprindă acțiuni contrare interesului său – întocmai ca un om căruia „*i-a luat Dumnezeu mințile*“.

Esența și subtilitatea vicleniei Diavolului rezidă nu în negarea existenței lui Dumnezeu, ci, îndeosebi, a existenței Diavolului. Apoi, în insinuarea ideii că, de vreme ce Diavolul nu există, el, Diavolul-care-nu-există și care se-înfățișează-sub-diverse-forme-aparente, este, totuși, Dumnezeu. În fața unor minți mai puțin versate în materie de dialectică și paradox, această versatilitate a celui Viclean are, adeseori, succes. Iar, în aceste ultime vremi, se pare că are din ce în ce mai mult succes.

În mod similar, centrele de putere politică și financiară – mai oculte sau mai „transparente“ – pretind că reprezintă un „partener“ într-o relație de colaborare, de „pace“. Ca în anecdota cu sovieticii: ei ne luau grâul, iar noi le „dădeam“ porumbul. Vechiul dicton *Si vis pacem, para bellum* capătă acum o consistență dramatică și chiar tragică, inclusiv din cauza perversității, a păcălelii pe care o conține. Dar, pentru că este însoțit de o propagandă masivă, subtilă și insidioasă, dobândește un aspect aparent benign și este acceptat, în final, ca o fatalitate, ca un mers inexorabil al Istoriei – mers care este

„dezvăluit“ opiniei publice de tot felul de „specialiști“, de analiști politici și economici făcuți în pripă.

Evident, nu este necesar ca acești „analiști“ să fie conștienți că sunt doar niște mercenari în slujba unor interese străine și antiromânești. Dimpotrivă, cel mai adesea se preferă situația când ei sunt manevrați prin mai mulți intermediari, astfel încât să se piardă urma celui Viclean (tot astfel cum s-a pierdut urma navelor flotei comerciale a României – una din cele mai mari din lume). În faimoasa lui carte *Societatea deschisă și dușmanii ei*, Karl Popper chiar subliniază că este de preferat această ultimă variantă, pentru că, astfel, „*intelectualii respectivi devin o veritabilă Coloană a V-a, cu o dublă eficiență*“.

Ubicuitatea războiului axiologic

Pentru înțelegerea faptului că România este victima unui complex și permanent război axiologic – subsumat celui informațional –, vom expune o sumară sinteză a problemelor, urmând să o dezvoltăm ulterior.

În domeniul agriculturii, „*dezastrul este la fel de mare*“ ca în celelalte domenii, afirmă dr. ec. Florea Dumitrescu, fost ministru al Finanțelor înainte de 1989, principalul artisan al *acordului de aderare a României la F.M.I. și B.I.R.D.* și al încheierii primului acord de împrumut cu F.M.I. „*Cea mai mare parte a combinatelor de creștere și îngrășare a animalelor și păsărilor au fost construite în anii '70 și '80 după cele mai performante tehnologii din lume, au fost finanțate cu credite de la Banca Mondială și alte bănci, care s-au convins de randamentul lor și au fost lichidate în anii '90 pe motiv de pierderi, deși pierderile aveau loc ca urmare politicilor economice și financiare aplicate la recomandările F.M.I. și Băncii Mondiale. Problemele care se pun sunt următoarele: când a gândit bine Banca Mondială – atunci sau acum? (...) Organele Statului, Guvernul, F.P.S. și Banca Națională a României au o mare răspundere în fața opiniei publice românești pentru politicile aplicate, care au dus la distrugerea bogăției naționale*“³. La fel stau lucrurile în privința sistemelor de irigații: au fost construite preponderent tot din credite externe⁴ și au fost distruse tot la indicațiile și incitățile venite din afară, pe motiv că ar fi fost expresia „concepției megalomane a vechiului regim“. În esență, însă, agricultura a fost demolată prin Legea nr. 18/1990, care, în intenția precipitată de a schimba *structura economică* în domeniu, a rămas doar la nivelul *destrucurării*, căci a distrus intempestiv c.a.p.-urile fără să pună altă formă de organizare în loc și a divizat terenul arabil în așa măsură încât este total impropriu unei exploatare modeme și unei creșteri cât de cât semnificative a

³ Dr. ec. Florea Dumitrescu, „*După 10 ani pierduți, este pus în pericol viitorul României (12)*“, *România Mare*, nr. 535, 13 octombrie 2000, p. 20.

⁴ *Ibidem*, nr. 536, p. 19.

productivității muncii. Pe lângă faptul că a dus la apariția a circa 4 milioane de parcele de câteva hectare, a provocat și 1,5 milioane de procese în Justiție pentru reglementarea situațiilor anormale apărute – unele durând 4-5 ani, deși ciclul agricol este de un an! Această politică irațională a dus la apariția unei pături de proprietari de pământ, dar lipsiți de mijloacele de producție necesare și lipsiți de deprinderile de agricultor, căci din vechea clasă de țărani nu au mai rămas decât bătrânii neputincioși și desconsiderați de progeniturile lor, migrate la oraș tocmai pentru a scăpa de corvoada muncii în agricultură.

Toate acestea atestă o **incapacitate de anticipare a efectelor legilor inițiate inadmisibilă pentru orice planificator și legislator**, oricât ar fi el de nou venit în Parlament. Acest efect devastator al Legii nr. 18/1990 al fost amplificat de Legea nr. 1/2000, care, în plus, prevede restituirea pe vechile amplasamente – ceea ce a implicat creșterea haosului în agricultură, măbind insecuritatea alimentară a populației. Politica retrocedării terenurilor în combinație cu politica abuzivă a unor lideri locali generează abuzuri mai mari, care atentează la interesul național: un exemplu este situația Aeroclubului din Târgu Mureș, care are un aerodrom strategic – singurul din zonă având caracteristicile tehnice necesare –, pe care un primar inconștient îl vrea transformat în parc industrial⁵. Alte titluri, pe lângă conotațiile ecologice, relevă creșterea în perspectivă a insecurității alimentare: „*Restitutio in integrum* provoacă / Deșertificarea Județului Bacău”⁶.

Imperfecțiunile și abuzurile în aplicarea și interpretarea Legii nr. 1/2000 au implicații mult mai mari, fiind antecamera unor conflicte interetnice. „*Pădurile României reprezintă, în momentul de față, un capital electoral pentru care se «încing» tot mai multe spirite, în special în Transilvania. (...) Ministrul Apelor, Pădurilor și Protecției Mediului, Romica Tomescu, propunea Executivului un proiect de ordonanță de urgență, care ar fi clarificat o dată pentru totdeauna ambiguitatea Legii nr. 1/2000 privind retrocedarea suprafețelor fostelor composesorate (...) Unul dintre cei care se opun din răspunderi dezbaterii (...) acestui proiect este ministrul Sănătății, Hajdu Gabor, membru al U.D.M.R. El se folosește de funcția de vicepreședinte al Biroului Executiv al Guvernului pentru a-și manifesta refuzul față de discutarea acestui proiect, știind că (...) pădurile nu ar mai fi la discreția prefectilor din județele Harghita și Covasna*”⁷.

Dar, la adăpostul imperfecțiunilor legilor privind fondul funciar **se fac manevre care subminează securitatea națională**: „*În urmă cu cinci ani (adică în 1993 – n.n., V.I.Z.), primarul Gheorghenilor, maghiar de origine, l-a*

⁵ Cezar Mihalache, „*Nu ne tăiați aripile*”, *Națiunea*, nr. 70(536), 1-7 noiembrie 2000, p. 3.

⁶ *** „*Restitutio in integrum provoacă / Deșertificarea Județului Bacău*”, *Azi*, nr. 2279, 28 iunie 2000, p. 12.

⁷ Bianca Nae, „*Jaf ca-n codru*”, *Jurnalul Național*, nr. 2232, 18 septembrie 2000, p. 3.

determinat (...) pe prefectul județului Neamț să accepte mutarea plăcuței indicatoare a localității Bicazul Ardelean cu 7 kilometri mai spre Est. Aparent o problemă locală. (...) Valoarea strategică, militară a acestei zone este incalculabilă. Fiindcă este singura trecătoare, în munți, în partea locului. Este celebrul Defileu al Bicazului, pe care, acum, prin această «nevinovată» stratagemă, ungurii au pus mâna la propriu. Deși terenurile în cauză aparțin nemțenilor, ele au fost deja cumpărate de numeroși cetățeni unguri, cei mai mulți dintre ei cu domiciliu la... Budapesta⁸.

Între timp, semnalările făcute de presă au devenit tot mai numeroase și mai alarmante, ca în acest exemplu: „Jurnalul Național sesizează C.S.A.T. asupra pericolului ca punctele strategice din Transilvania, atât din punct de vedere militar, cât și economic, să fie efectiv cumpărate mascat de statul ungar. În baza unei documentări temeinice, ziarul nostru este în măsură să prezinte date care ar trebui nu numai să îngrijoreze, dar să impună unele măsuri, astfel încât siguranța națională să nu fie afectată. Sau să nu fie prea târziu⁹”. Dar lucrurile s-au agravat, deoarece politica *restitutio in integrum* a devenit politica dominantă a Puterii instalate la 26 noiembrie 1996.

Toate acestea s-au produs din cauza **incapacității clasei politice de a discerne consecințele legilor noi introduse**: acestea au, din start, o valoare juridică precară, fiindcă sunt făcute în pripă și urmăresc interese politicianiste înguste și nu interesul național. Dintre acestea se detașează mulțimea ordonanțelor de urgență, date, de obicei, pentru a corecta noile legi promulgate și, apoi, pentru a corecta tocmai proaspetele ordonanțe de urgență promulgate. Astfel s-a instituit haosul juridic, urmat de *anomia socială*.

În industrie, războiul axiologic postdecembrist s-a manifestat inițial prin insinuarea ideilor că industria românească este „un morman de fiare vechi” și că e „plină de găuri negre” – deși era o industrie concepută după proiecte și cu utilaje moderne, cu finanțare prin împrumuturi împovărătoare de la Fondul Monetar Internațional (F.M.I.) și Banca Internațională pentru Reconstrucție și Dezvoltare (B.I.R.D.), mai cunoscută și sub numele de Banca Mondială. Or, aceste stabilimente nu ar fi dat României circa 20 de miliarde de dolari, dacă proiectele nu ar fi fost bune, pentru a putea fi sigure că își vor recupera împrumuturile!

Printre vectorii publici din 1990 se numără: proaspătul premier Petre Roman, recent-revenitul-în-țară (pe atunci) Ion Rațiu, diverși analiști politici nou-

---

⁸ Ștefan Munteanu, „În perspectiva ocupării Ardealului / Ungurii au ocupat strategic Defileul Bicazului”, *Ultima oră*, nr. 227, 2-8 septembrie 1998, p.3.

⁹ Eugen Ciofu, Cristian Ghica, „Statul român este, în continuare, «Frumoasa adormită» în relația cu Ungaria / Terenuri strategice din Transilvania sunt achiziționate mascat de firme ungurești”, *Jurnalul Național*, nr. 1804, 3 mai 1999, p. 3.

nouți, directori de ziare privatizați pe scurtătură. Vectorii oculți sunt toți aceia care au concurat la ruinarea economiei naționale, însăși Legea nr. 15/1990 a societăților comerciale este un vector al războiului axiologic: pentru că ea a fost, efectiv, **traducerea unui text conceput în Occident**, ceea ce denotă desconsiderarea specialiștilor români și, apoi, **pentru că ea a avut rolul de a ruina economia**.

Urmarea a fost că, treptat, toate întreprinderile mari, moderne și productive, care au fost fala României și care au contribuit la achitarea datoriei externe – precum SIDEX, COMTIM, I.M.G.B., ROMCIM, SIDERCA, AUTOMATICA, I.M.E.B. etc. – au fost, inițial, devalorizate moral. În primul rând, ca efect al acestei devalorizări, s-a început divizarea lor în unități mai mici – deși ele nu puteau să funcționeze eficient decât așa cum fuseseră concepute inițial, ca un tot organic. De exemplu, întreprinderea Electroputere-Craiova a fost împărțită în vreo cinci societăți comerciale, acordându-se credit ideii nocive că trebuie înlăturat „gigantismul“; dar, ulterior, noilor conducători le-au fost necesari cinci-șase ani de eforturi spre a se reunifica.

Apoi, prin diverse afaceri oneroase, au fost subevaluate patrimonial și au fost vândute pe un preț de nimic unor străini sau „privatizate” prin apropierea de către niște firme „româno”-străine, dar unde majoritatea acțiunilor erau deținute de străini, pentru ca aceștia să își poată impune politica lor de spoliere a patrimoniului național. Așa cum se știe, după Al Doilea Război Mondial, U.R.S.S. a demontat pînă la fundație toate întreprinderile Germaniei (și multe și din România) și le-a dus, împreună cu specialiștii lor – pe care a putut să-i captureze – în Rusia, ca pradă de război. Dintre aliații Rusiei, S.U.A. au făcut la fel în Italia.

Consecința războiului axiologic: România a devenit „un chilipir”

Războiul axiologic dus contra României a făcut ca țara noastră să piardă aproape toată industria – la care s-a adăugat exodul specialiștilor în Vest –, fără ca Vestul să tragă un foc de armă (cu excepția celor din Decembrie 1989). Producția a scăzut la jumătate față de nivelul anului 1989, ceea ce nu s-a întâmplat nici după ultimul război mondial¹⁰, la care țara noastră a participat ca a patra putere militară (e-adevărat, fapt nerecunoscut de Aliați, căci ei nu au recunoscut România nici măcar ca putere beligerantă). De exemplu, agregatele Combinatului siderurgic fost „Oțelul Roșu”, din Călan, au fost demontate, tăiate și vândute ca fier vechi de către cei doi italieni care l-au cumpărat; la fel, cehii care au „cumpărat” TEPRO-Iași au casat și au vândut ca „fier vechi” laminorul de benzi la cald – instalație nouă, amortizată doar în proporție de 4 la sută¹¹. Și asemenea cazuri sunt nenumărate,

¹⁰ Dr. ec. Florea Dumitrescu, „După 10 ani pierduți, este pus în pericol viitorul României (10)”, *România Mare*, nr. 533, 29 septembrie 2000, p. 19.

¹¹ Ion Solcanu, „Privatizare à la Radu Sârbu”, *Ultima oră*, nr. 479, 7 septembrie 2000, p. 1.

căci, de la ceea ce era, la început, doar un slogan, ce se voia anticomunist – dar care era prioritar antiromânesc – „industria românească este o grămadă de fier vechi“, s-a trecut la aplicarea acestuia în mod pragmatic și profitabil pentru o minoritate infimă, în detrimentul majorității covârșitoare a populației, iar întreprinderile, vagoanele noi, șinele noi de cale ferată sunt vândute ca „fier vechi“, de către noii „manageri“, firește, în cârdășie cu unii vameși.

La fel au fost devalorizate moral și, apoi, distruse funcțional și logistic aproape în întregime toate domeniile strategice ale Statului Român – agricultura, învățământul, sănătatea, petrochimia, industria medicamentelor etc. – prin trei modalități diferite ca formă, dar convergente ca efect: 1) politic, prin așa-zisa „reformă“ rapidă impusă din exterior prin faimoasa „terapie de șoc“, printr-o restructurare care nu este decât un pretext pentru a fi dezorganizate din interior, pentru a fi jefuite mai ușor și, apoi, ca să se demonstreze ideea că românii nu știu să se conducă singuri și, de aceea, **e nevoie de consilieri străini, prezenți acum în toate ministerele importante**; 2) economic, prin reducerea bugetului, căci, fiind dependente de subvențiile statului – de departe mai mari și mai sigure, au ajuns acum la discreția „sponsorizărilor“ aflate la „milostenia“ unor patroni, îndeosebi avari, cum sunt toți cei din faza de acumulare primitivă a capitalului; și 3) financiar, prin sufocarea lor cu arieratele și blocajele economico-financiare provocate, de data aceasta, atât de interdependența funcțională în cadrul sistemului social global, cât și de politica Băncii Naționale a României (B.N.R.), deosebit de obediență față de F.M.I. și B.I.R.D.

În domeniul financiar-bancar, prima agresiune axiologică a fost devalorizarea monedei naționale în funcție de cursul dolarului, începută sub conducerea Governorului B.N.R., Mugur Isărescu, și a ex-premierului Petre Roman – devalorizare continuată de Theodor Stolojan și, prin forța lucrurilor și a presiunii externe, de către toți ceilalți premieri, în diverse proporții, după cum avea, fiecare, tăria de a negocia, precum relevase ex-premierul Nicolae Văcăroiu. Vectori externi: F.M.I. și B.I.R.D., în principal, precum și alte centre bancare și instituții internaționale. Faptul că devalorizarea leului este o agresiune este atestat, pe de o parte, de practicarea consecventă a acestei modalități – ceea ce demonstrează eficiența ei în distrugerea României – și, pe de altă parte, de situația reală, dar mascată în mod deliberat, că evaluarea leului – și a economiei naționale – se poate face mai riguros și mai întemeiat în funcție de puterea sa de cumpărare.

A doua agresiune axiologică: devalorizarea mărfurilor și serviciilor și, implicit, a salariilor prin liberalizarea prețurilor. La câteva luni după ce le-a „liberalizat“, premierul Petre Roman, văzând degringolada în care intrase economia și nemulțumirea crescândă a populației, a promis (înainte de a fi debarcat) să se ocupe de „calmarea prețurilor“ (*sic*). După cum au anticipat – primii – economiștii Vasile Pilat și Daniel Dăianu, încă din decembrie 1990, într-o emisiune a T.V.R., urmarea directă a respectivei liberalizări a fost „declanșarea inflației“ și, precum a

constatat toată lumea, s-a produs continua creștere a prețurilor și devalorizare a salariilor – scăzând, continuu și accelerat, puterea de cumpărare a leului. Astfel că, acum, s-a ajuns la sistarea efectivă a serviciilor (furnizarea de gaz metan, apă caldă, agent termic și – pe alocuri – chiar a apei potabile și a medicamentelor) pentru o populație deja sărăcită și înfometată.

A treia agresiune notabilă constă în aceea că, în 1992, tot sub presiunea F.M.I. și a Băncii Mondiale (B.I.R.D.), ex-premierul Theodor Stolojan a acceptat alinierea prețului intern al energiei electrice la valoarea sa mondială. În acest mod, s-a creat un cerc vicios: ca urmare a creșterii prețului energiei electrice, s-au mărit substanțial prețurile tuturor produselor. S-a ajuns cu absurditatea până acolo încât, dacă, la început, s-a mărit prețul mărfurilor și serviciilor imediat după creșterea prețului kilowatt-ului, chiar pentru mărfurile produse *anterior* respectivei majorări a costului kilowatt-ului, acum, dacă *azi* se anunță că prețul kilowatt-ului se va mări peste trei luni, atunci prețurile mărfurilor se vor mări chiar de *mâine*, fără să se mai aștepte să treacă cele trei luni! După cum relevase și ex-ministrul Daniel Dăianu, însăși această practică a anunțării dinainte a majorării prețului energiei electrice și a combustibililor a ajuns să fie dăunătoare. Cu atât mai mult majorarea în sine a prețului kilowatt-ului. Prin această politică financiară, urmată de respectivul comportament economic, se devalorizează, implicit, moneda națională. Consecința imediată: în raport cu dolarul, prețul intern al kilowatt-ului/oră a rămas, din nou, în urma prețului mondial și devine necesară o nouă „alinie” – la fel de artificială ca și prima și care, evident, provoacă o nouă creștere a prețurilor mărfurilor și serviciilor, o nouă devalorizare a leului și a salariilor! Și procesul se repetă, reproducându-se și amplificându-se, ca într-o veritabilă avalanșă; cu diferența că „impulsul” este dat dinafară, de F.M.I. și B.I.R.D., care pretind că, prin aceste măsuri, vor să reducă inflația!

Prin această politică, s-a introdus un „motor automat” al accelerării permanente a inflației, în progresie geometrică. Acest „motor” s-a conjugat cu devalorizarea continuă și artificială a leului în raport cu dolarul. Consecința a fost apariția arieratelor și producerea blocajului economico-financiar, din cauza devalorizării permanente a activității întreprinderilor și, în final, a decapitalizării artificiale a lor în scopul subevaluării lor deliberate, pentru a fi cumpărate la prețuri modice și comisioane substanțiale. Chiar revista americană *Jane's Foreign Report* recunoaște: „*Liderii români, conștienți de faptul că nu au altă alternativă, vor grăbi privatizarea, iar la București se vor găsi adevărate «chilipiruri»*”¹². Analiza hermeneutică a acestei fraze relevă devalorizarea rapidă a economiei – redusă la bagatele, la „chilipiruri” – făcută sub presiune externă („vor grăbi privatizarea”,

---

¹² *** *Jane's Foreign Report*: „*Liderii români, conștienți de faptul că nu au alternativă, vor grăbi privatizarea, iar la București se vor găsi adevărate chilipiruri*”, cf. *Cotidianul*, nr. 2428, 9 august 2000, p. 4.

fiind băgați într-un clinci), dar cu concursul „liderilor români“ – desigur nu al tuturor liderilor, dar în mod cert al unora dintre ei. Dar, prin acest mod, impus din exterior, de a face Reforma, prin „terapia de șoc“, s-a ajuns în pragul unei hiperinflații – probabil ultima, înaintea „bulgarizării“ României. Semnul acestei posibile căderi este prăbușirea deliberată a unor bănci importante – Bancorex, Banca Agricolă¹³, Banca Dacia Felix, Banca Internațională a Religiilor¹⁴ etc. – , urmată, acum, de distrugerea, din interior, a Băncii Naționale a României, tot la presiunea F.M.I. și a B.I.R.D.

În domeniul politic, agresiunile sunt mai subtile și, de aceea, mai greu decelabile, dar, în esență, urmăresc tot devalorizarea instituțiilor și a valorilor politice, satanizându-se anumite partide și personalități politice după tiparul dihotomic – buni și răi – și glosându-se pe marota comunismului: tot ceea ce s-a făcut în epoca socialistă a fost rău, și tot ceea ce va fi bun, abia acum, începând cu ei, „anticomuniștii“ (unii fiind doar „comuniști“ năpârliți), urmează să se facă. Această modalitate de „construcție“ politică iterează doctrina stalinistă și maoistă, dar schimbând „actorii“. Se produce, astfel, inclusiv o pervertire a valorilor democrației – pretextându-se, apoi, că românii sunt incapabili să înțeleagă și să instituie democrația, fiind necesar să li se aducă un conducător din afară: eventual, un rege, ca după detronarea lui Alexandru Ioan Cuza.

Păcălirea românilor prin inversarea valorilor

Răsturnarea valorilor și bulversarea conștiinței sociale constituie pregătirea terenului pentru introducerea unor non-valori și/sau a unor valori străine, promovate de cercurile oculte de putere, de sorginte mondialistă. În alte părți, oamenii au început să se trezească și să protesteze contra mondialismului (Seattle, New York, Melbourne, Praga etc.), dar, din cauza izolării în care i-a ținut regimul socialist, românii încă nu înțeleg marea păcăleală care li se pregătește.

În domeniul legislativ, agresiunea axiologică rezidă în promovarea unor parlamentari fără valoare morală, profesională și politică și, în consecință, în scăderea prestigiului Parlamentului prin scăderea eficienței activității sale, prin elaborarea greoaie a legilor – acestea cu lacune și fără o

---

¹³. Departamentul Anticorupție al P.R.M., „Așa a fost jefuită Banca Agricolă de 9.000 de miliarde de lei (1)“, în *România Mare*, nr. 533, 29 sept. 2000, p. 19.

¹⁴ I. Manolescu, „Banca Internațională a Religiilor – victima intereselor unor persoane din B.N.R.?“, în *Ultima oră*, nr. 518, 1 nov. 2000, p. 1 și 3; similar, vezi și: Un anonim din B.N.R., „Primim la redacție o scrisoare adresată fostului președinte al Băncii Internaționale a Religiilor“, în *România Mare*, nr. 534, 6 oct. 2000, p. 18; I. Antonescu, „Uciderea băncilor – o acțiune premeditată de Banca Națională“, în *România Mare*, nr. 537, 27 oct. 2000, p. 19; Ramona Vlad, Almona Țilea, „În cursa pentru distrugerea băncilor românești, Mihai Bogza a sărit EXIM BANK, deoarece se ocupa de administrarea ei“, în *Ultima oră*, nr. 518, 1 nov. 2000, p. 5.

viziune sistemică, interdependentă, ci, dimpotrivă, contrazicându-se unele pe altele. Ca urmare a acestei lători, Parlamentul (Legislativul) este substituit ilicit de opusul său, de Guvern (Executivul), care emite nenumărate ordonanțe de urgență – unele mai pripite și mai proaste decât altele și, de aceea, unele corectându-le pe celelalte, spre deriziunea atât a omului de rând, cât și a opiniei publice internaționale – și care creează, astfel, haos legislativ; unii, avizați, afirmă că îl creează în mod deliberat! Consecința globală: haos economic și social, se instituie *anomia socială*, scade autoritatea statului, proliferază corupția. Prin aceasta, organismul social decade, intră în „metastază“.

În domeniul național, războiul axiologic este dus sub paravanul „drepturilor minorităților“, atacându-se conceptul de stat-națiune. Ideile cel mai agresive sunt autonomia („autoguvernarea“) pe criterii etnice și lingvistice a maghiarilor, țiganilor, ucrainenilor etc. Revizionismul și iredentismul hungarist au constituit subiectul multor lucrări competente ale istoricilor români, începând de la Trianon până acum; de aceea, nu vom mai insista asupra temei, mai ales că agresivitatea ungarilor din România a devenit, în aceste vremi, un fapt cotidian atât în *mass media*, cât și pe stadioane, în întreprinderi sau pe stradă.

O idee deosebit de periculoasă – mai ales prin caracterul ei aparent benign, care o face să fie mai penetrantă – este pretenția țiganilor de a fi numiți „romi“ sau, printr-o escrocherie ortografică, „rromi“, iar limba țigănească să fie denumită *romali*, sau *romales* sau *romanes* – îndeosebi la aceasta din urmă se pare că s-au oprit, deoarece induce o mai mare asemănare cu etinomul *român*. Această idee este acceptată și aplicată de cvasitotalitatea ziariștilor idiotizați de teoriile europeniste și mondialiste. În Memorandumul HO3/169 din 31 ianuarie 1995, Ministerul Afacerilor Externe român a explicat caracterul pernicios al ideii respective și a cerut eliminarea cuvântului „rom/rrom“ din lexic (cel puțin din cel oficial și al *mass media*). Dar, în 1997, ex-ministrul Andrei Pleșu, obedient față de organismele internaționale și europene, l-a anulat printr-un alt memorandum și a impus utilizarea denominației incriminate (probabil și dintr-un interes subiectiv).

Dintre vectorii externi, îi amintim pe cei care au realizat și difuzat filmul antiromânesc și promaghiar „Fratele trădat“ – *TV 5 International*, Consiliul Europei etc. –, precum și filmele sau reportajele despre țiganii „români“. Trebuie să remarcăm că toate marile țări democrate europene – Franța, Germania, Marea Britanie etc. – îi căinează pe țiganii „români“ (căci, indiferent din ce țări provin, toți sunt considerați ca venind din România) și toate aceste țări îi expulzează în România. Ca prognoză, anticipăm că publiciștii, analiștii etc. se vor dumiri treptat de viclenia și nocivitatea acestei agresiuni axiologice și vor elimina singuri – fără să mai fie nevoie de reintroducerea Memorandumului HO3/169 din 1995 al M.A.E. – cuvântul „rrom“ din limbaj, menținându-l exclusiv pe acesta consacrat istoric, de

„țigan“. Acest cuvânt nu are nimic peiorativ în el; cuvântul, în sine, e nevinovat; în schimb comportamentul agresiv al țiganilor este cel care le conferă caracteristica peiorativă – ba, încă, semnificând un pericol social –, nu numai în România, ci peste tot în lume. Cuvântul „țigan“ are, dimpotrivă, o conotație nobilă în el, căci le dezvăluie originea cu care etnia se mândrește: „țigan“ provine, se pare, din expresia „*ti Gange*“, care înseamnă în limba hindusă „de dincolo de Gange“ – de unde par a fi provenit țiganii (aduși în Țările Române de tătari; de aceea, după cum arată Nicolae Iorga, erau numiți și „tătărași“).

Precizăm că și dacă își vor atribui de bună voie – sau sub viitoarea presiune spontană a românilor – denumirea de *gipsy* (sună occidental și chiar e *chic*), de „neoindieni“, de „gropmani“ (cuvânt creat *ad hoc*), de „germani“ – de exemplu, și eu pe acesta din urmă li-l propun, căci le va deschide toate porțile Europei și chiar mai departe –, peste 50-100 de ani, dacă nu își vor schimba comportamentul antisocial¹⁵ și nu se vor civiliza, atunci lumea îi va apela tot „țigani“ și îi va alunga de peste tot: din România, din Elveția, Germania, Franța, Anglia etc. Căci nici un nume pe care și-l vor atribui nu va fi suficient – prin acest simplu fapt – să le schimbe condiția socială și istorică, dacă nu vor depune eforturi să-și depășească statutul prin ei înșiși. Prin comiterea acestei agresivități axiologice – apropierea denominației „rom/rom“ –, nu vor mai avea nici o șansă să se integreze în România; poate în Hungaria, căci au același comportament ca al hunilor. Cazurile Hădăreni, Bolintin etc. trebuie să le fie un *memento*. În esență, exacerbarea pretențiilor neîntemeiate ale minorităților naționale (maghiarii, evreii) sau etnice (țiganii) este o tragică potecă greșită, deoarece are ca obiectiv – după parcurgerea etapei intermediare, aceea a regionalizării – federalizarea țării pe criterii etnice, în vederea dezmembrării, în final, a României – în scopul formării Hungariei Mari și, apoi, a celui de-al IV-lea Reich sub forma unei confederații de state.

Penuria de informație este catalizatorul corupției

O expresie a veritabilei amenințări la adresa siguranței naționale pe care o reprezintă pericolul federalizării clamate de minoritarii maghiari a fost scandalul politic izbucnit odată cu inițiativa creării Asociației Naționale a Militarilor din România (A.N.M.R.). Căci, tot la efectele războiului atipic s-a referit în 27 octombrie a.c. [reamintesc, e vorba de anul 2000 – n.n., V.I.Z.] și generalul de Corp de Armată Mircea Chelaru, Șeful Statului Major General al Armatei; apoi, cum s-a văzut pe ecranele televizoarelor, în replică, și răspunsul dat de Biroul de presă al Președinției. Pentru că a refuzat să-și retragă afirmațiile, generalul Mircea Chelaru a fost silit să-și demisia, după cum a încercat să releve Marius Tucă în emisiunea din

---

¹⁵ Ion Mustață, „*Corespondență din Geneva / O problemă europeană: țiganii*“, *Națiunea*, nr. 70(536), 1-7 noiembrie 2000, p. 8.

seara zilei de 1 noiembrie a.c., în prezența ministrului Apărării, Sorin Frunzăverde. Apariția A.N.M.R. este un fapt foarte semnificativ atât prin el însuși, cât și prin reacțiile stârnite, unde domină temerile, exprimate prin titluri de-o șchioapă: „Generalii amenință?”¹⁶, „Generalii se adună”¹⁷, „Ce vor generalii?”¹⁸ etc. Asupra amenințărilor absconse relevate de către generalul Mircea Chelaru atrage atenția *Cotidianul*, care reamintește: „Noul șef al S.M.G. a vorbit și el despre / Probleme în sudul României”¹⁹, în urmă cu aproape două luni²⁰.

În domeniul securității naționale, principala agresiune constă în devalorizarea și denigrarea componentelor acesteia, sub toate aspectele: de la doctrina apărării naționale până la cadrele respectivelor instituții. **Serviciile Secrete constituie sistemul imunitar al organismului social.** Atacarea acestuia este echivalentă, realmente, cu infestarea statului cu un „S.I.D.A.” social-politic. Apariția lozincii „Jos Securitatea!” a constituit, în conștiința publică, primul atac „autohton” contra Securității. Dar agresiuni axiologice apăruseră mai demult, în *mass media* internațională, îndeosebi pe posturile de radio străine care erau cele mai accesibile auditoriului român. Evident, nu este o simplă întâmplare că, după vizita în România, din ianuarie 1990, a lui James Baker, Secretar de Stat al S.U.A., ca prim simptom al acestui „S.I.D.A.”, au apărut – pe ziduri, în clădiri, în tramvaie etc. – niște fluturași autocolanți; pe care scria „Jos Securitatea!” Și, când te gândești că, până în martie 1990, ofițerii Securității ședeau în birouri, dar păziți la ușă de soldați înarmați!

După înființarea – sub presiunea agresiunilor hungariste de la Târgu Mureș, din 20-22 martie 1990 – a Serviciului Român de Informații, acest îndemn al democrației occidentale – „Jos Securitatea!” – s-a auzit, continuu, din Parlamentul țării până în cel mai obscur ziar. Din această principală cauză s-a produs implozia Serviciilor Secrete. Desigur, alături de alte cauze importante: salariile mici – excesiv de mici pentru niște ofițeri care stau sub tensiune 24 de ore din 24 –, reorganizările permanente, micimea stimulentei morale, micimea unor comandanți rămași (căci aceia valoroși, care au anticipat tendința de evoluție a evenimentelor, și-au cerut trecerea în rezervă, în cazul în care nu au fost trecuți cu

---

¹⁶ Gena Saru, Beatrice Nechita, „Generalii amenință?” în *Libertatea*, 1 nov. 2000, p. 1 și 3.

¹⁷ Alina Grigore, Christian Levant, „Generalii se adună”, în *Evenimentul zilei*, nr. 2547, 1 noiembrie 2000, p. 3. Vezi, X. M., „Nebunia scindează România / Generalul Chelaru a fost scuturat de pe craca M.St.M. de soldatul Frunzăverde”, în *Ultima oră*, nr. 518, 1 noiembrie 2000, p. 1 și 3.

¹⁸ Grupajul realizat de Adriana Duțulescu, Ioana Mandache, Mihaela Onofrei, „Ce vor generalii?” în *Național*, nr. 1042, 2 noiembrie 2000, p. 3.

¹⁹ Doru Dragomir, „Noul șef al S.M.G. a vorbit și el despre / Probleme în sudul României”, în *Cotidianul*, nr. 2811, 2 noiembrie 2000, p. 1.

²⁰ G-ral C.A., dr. Mihail Popescu, „Sfera de influență și interes a României este marcată de convulsii accentuate și confruntări de interese”, *Cotidianul*, nr. 2771, 16-17 sept. 2000, p. 8.

forța de alții), iar, în ultimii patru ani, algoritimizarea Serviciilor Secrete, deoarece nici acestea nu au scăpat de năpasta „democratizării“.

Nu este de mirare că, după permanenta și agresiva campanie mediatică dusă împotriva lor, cadrele Serviciilor Secrete *trăiesc în propria lor țară ca într-o țară ocupată*. Corolarul imploziei Serviciilor Secrete este explozia fenomenului corupției pe toate palierele socialului: de la cel mai umil funcționar până la înalții magistrați – firește, inclusiv în interiorul Serviciilor Secrete, căci neputința asigurării protecției societății, în general, implică neputința realizării protecției interne, în special. Este corolarul, dar, evident, cauza principală este alta: și anume, sărăcirea – nu sărăcia – populației, în genere, și, îndeosebi, a anumitor categorii profesionale care o duseseră bine și chiar foarte bine și, deodată, după începerea devalorizării programate a leului, au devenit din ce în ce mai sărăcite, după ce se învățaseră cu binele.

Pe lângă faptul că sărăcia populației a devenit un laitmotiv al presei de toate culorile, atestarea științifică a involuției calității vieții și, în mod expres, a sărăcirii continue a populației a făcut-o, în studiile sale, Institutul de Cercetare a Calității Vieții, care e departe de orice părtinire politică – spre deosebire de Comisia Națională de Statistică, suspectată, din start, de partizanat oficial. Iar în categoria sociologică de populație sunt incluse și categoriile sociale care ocupă o poziție meritocratică, deci care cer de la societate o recunoaștere efectivă a calităților lor profesionale și politice. Or, involuția statutului lor, marcată de incapacitatea lor pecuniară de a realiza un consum prin care să-și poată reproduce forța de muncă a lor și a familiilor lor – ca să nu mai vorbim de „consumul de prestigiu“, care ar fi un lux de-a dreptul sfidător în ochii nenumăraților dezmoșteniți ai tranziției –, este resimțită de aceste categorii sociale ca o puternică frustrare. Această decădere a statutului lor socio-profesional, prin degradarea de la o chenzină la alta a salariului lor, le face victime potențiale ale mitei. Iar această potențialitate devine efectivă când se insinuează un corupător, căruia, fiind plin de banii pe care i-a câștigat în mod ilicit, îi e ușor să arunce cu ei în fața unui înalt funcționar (chiar demnitar) cu un salariu de mizerie (sau, oricum, insuficient pentru statutul social pe care îl deține), pentru a-l corupe. Așadar, izvorul corupției nu se află în ceea ce ignoranții sau cosmopoliții numesc „balcanismul“ sau „bizantinismul“ românilor – sau, cum spun unii condeieri, că asta-i situația „la români“, acest „la români“ având semnificația de caracteristică funciară, care ține de trăsăturile neamului nostru, adică având sensul exclusiv de „*numai la români și nu la alții*“, ceea ce este mult mai grav sub aspect axiologic, deoarece semnifică o devalorizare de esență, vizând trăsăturile definitorii ale poporului român și nu doar una conjuncturală, ce ține de perioada fanariotă, de exemplu, sau alta similară.

Dar corupția s-a manifestat copios și la alte popoare, mai „civilizate“: în Japonia, în urmă cu vreo două decenii o companie aviatică americană fusese acuzată că a corupt pe unii membri ai cabinetului nipon pentru a-i promova

interesele, iar, nu demult, un premier a trebuit să demisioneze pe motiv de corupție; acum vreo doi ani, un secretar general al N.A.T.O. (belgian) a fost demis din cauza unui caz de corupție; în Franța, cazul ministrului de Externe Roland Dumas a ținut prima pagină a ziarelor în vara acestui an pentru corupție și adulter, după ce, anul trecut, se vorbise de implicarea chiar a răposatului F. Mitterrand într-un caz de corupție cu niște întreprinderi petroliere; iar în toamna acestui an, inclusiv lui Jacques Chirac i s-a făcut reclamă tot pe tema corupției. Deci, se întâmplă și la case mai mari și nu doar „la români“. Nu, categoric, motorul escaladării corupției în etapa de tranziție se află, în mod esențial, în sărăcirea României prin așa-zisa privatizare, programată din exterior și implementată cu ajutorul cozilor de topor din interior, realizată inclusiv prin războiul axiologic. Sărăcirea deliberată prin „privatizarea=jefuire“ a țării în toată etapa de tranziție a dus la coruperea facilă a multor indivizi cu funcții importante în instituțiile Statului. Acum mulți oameni politici vorbesc cu dezinvoltură de faptul că, în această etapă a tranziției, corupția a cuprins *inclusiv* principalele instituții ale Statului. Or, a corupe persoanele principale din principalele instituții de stat este forma cea mai eficientă de cucerire a respectivului stat – situație demonstrată, între timp, de realitatea din republicile bananiere, situație în care a ajuns și România. Într-adevăr, pentru o corporație străină este mult mai eficient să dea câteva milioane sau chiar zeci de milioane de dolari mită câtorva înalți demnitari de stat pentru a deveni proprietara unei întreprinderi românești de câteva miliarde de dolari, cum a fost cazul cu I.M.G.B., ROMTELECOM, ROMCIM, TEPRO etc.

Coruperea este expresia faptică și consecința devalorizării anterioare realizate prin diverse forme de propagandă. Costul acțiunilor întreprinse prin extinderea corupției, cu ajutorul războiului axiologic, într-un stat sărăcit în mod deliberat și planificat – cum se întâmplă de 10 ani în România – este mai mic și chiar mai „moral“ decât costul acțiunilor care ar fi fost îndeplinite prin războiul „fierbinte“. Unul din obstacolele majore ale corupătorilor îl constituie Serviciile Secrete. De aceea, desființarea sau, cel puțin, minimalizarea rolului lor și coruperea unora dintre cadrele acestora au constituit tot timpul un obiectiv prioritar al celor interesați, atât din țară, cât și din afara ei.

După agresarea sistemului imunitar al Statului, nu trebuie să ne mai mire nici de ce pierde România în relațiile cu „investitorii strategici“, cu țările străine, fie ele prietene sau inamice. Pentru că, de exemplu, pe cehii care au devalizat întreprinderea TEPRO, din Iași, nu i-a impresionat pozitiv faptul că România nu a intrat cu armata în Cehoslovacia în august 1968.

Agresiunile axiologice contra culturii

În domeniile *socialului, moralei, familiei, tineretului*, agresiunile

axiologice acoperă toate aspectele și sunt deosebit de dure – de la substituirea valorilor identității naționale cu valori mondialiste și distrugerea morală a tineretului – viitorul țării – până la sodomizarea copiilor. Ca de obicei, penetrează sub forme aparent inocente, precum sunt filmele de desene animate difuzate de canalul TV *Cartoon Network*, extrem de agresive²¹, incitând la un comportament anormal. De exemplu, pe postul tv *Fox Kids*, în 2 noiembrie 2000, la difuzarea desenului animat *The Tick*, episodul *Tick versus Chairface Chippendale*, la ora 12 și 46 de minute, se făcea această invitație: „*Veniți să mă vedeți comițând cea mai îndrăzneată crimă din toate timpurile!*“ Și asta se vede într-un program „educativ“ pentru copii. Consecința a fost relevată, între timp, de sociologi: creșterea delincvenței juvenile și, în final, a criminalității printre copii. Deja la televiziunea americană s-au difuzat cazuri în care elevii au fost împușcați de colegii lor cu arme automate! [Între 2001-2010 s-au comis alte astfel de asasinat].

Dar considerăm că este moral să ne rugăm ca această pecingine umană să nu se extindă pe tot mapamondul, aflat în curs de globalizare cu modul de viață american, ci să rămână acolo, la ei, și să găsească singuri mijloacele de a îndrepta ceea ce au stricat. În genere, sunt propuse „valori“ ca individualismul exacerb (antecamera anarhismului și nihilismului), egoismul, agresivitatea, sexualitatea, mercantilismul – a căror chintesență este banul: *profitul* este idealul Occidentului.

Simptomatic este faptul că, sub același paravan al „drepturilor omului“, este impusă, ca o nouă „valoare“, o antivaloare: homosexualitatea; deși sodomia și desfrâul au fost, în Biblie, cauza distrugerii Sodomei și Gomorei. De aceea, disputele juridice și publicistice în jurul articolului 200 din Codul Penal sunt oțioase și cauzatoare de confuzii acolo unde lucrurile sunt simple ca în gramatică: o greșeală intrată tot mai mult „în uz“ nu este legitimată ca „valoare“, ca fapt de „cultură“, ci rămâne tot o probă de incultură, de agramatism. De exemplu, expresia „catastrofă umanitară“ rămâne tot o prostie oricât de mulți ar fi ziaristii imbecili, vorbășii de la radio-tv și intelectualii inculți care o folosesc. Tot astfel, homosexualitatea nu poate să fie o valoare, un „drept“ al individului, câtă vreme, din totdeauna, a fost expresia incapacității individuale și sociale de a-l iubi pe „celălalt“. De fapt, bărbatul care nu poate trăi, care nu cunoaște voluptatea produsă de dragostea trupească și sufletească pentru o femeie (și reciproc) este un estropiat, este un ins bătut de Dumnezeu, literalmente. Apoi, în genere, iubirea aproapelui – a altului tău – este opusul iubirii de sine, care este o variantă egocentrică a homosexualității – un fel de onanie (de la biblicul Onan). Homosexualitatea impusă ca „valoare“ de Occident atestă, indubitabil, că el este anticreștin, antiortodox și, esențialmente, antiuman și, pe cale de consecință logică și faptică, satanist. *Declinul Occidentului* se produce, acum, într-o mai mare proporție și cu o mult mai mare viteză decât pe vremea lui Oswald

---

²¹ Vezi N. Lazarev, *Karma sau armonia dintre fizic, psihic, spirit și destin*, Editura Moldova, 1995.

Spengler – deoarece trăim în epoca *tranzienței*, adică a accelerării schimbării, după definiția lui Alvin Toffler. Câți pederastați are România? Zece-douăzeci de mii?! Să zicem, exagerând puțin, o sută de mii de sodomiști (aici includem și lesbienele, pedofilii, zoofili etc., adică pe toți cei care nu sunt normali, care nu formează cuplul bărbat-femeie). Asta ar însemna, ipotetic, circa 0,5 la sută din populația țării, deci o pondere derizorie comparativ cu proporția lor la olandezi, belgieni, francezi, britanici, americani etc. În acest sens, iată câteva relatări care nu pot fi bănuite de părtinire: „*În Italia și Spania, problema legalizării cuplurilor de homosexuali este la ordinea zilei. Și, de asemenea, provoacă proteste în mediile catolice, după cum o dovedește o pagină întregă, publicată recent în Osservatore romano. Însă, în Franța, actualitatea este și mai arzătoare. Conferința pe tema familiei, care urmează să aibă loc în luna iunie, trebuie să combată politica guvernului în acest domeniu. Grupurile și asociațiile familiștilor solicită sprijin pentru ca doleanțele celor din Gay Pride să nu lovească în revendicări familiilor creștine cumsecade*”²².

Iată și un citat din publicistica României pe cale de a intra, cu spatele, în Europa și dincolo de ea: „*Conducerea Bisericii Unitariene consideră Biserica lor una universală, cu sediul în S.U.A. De acolo pornesc înspre România ideile atragerii homosexualilor spre biserică. (...) Grupul majoritar este de părere să se facă servicii religioase pentru homosexuali, chiar și căsătorii. Unitarienii din această grupare fac și cununii religioase între parteneri de același sex, dar nu oficial. (...) A treia grupare o reprezintă radicalii, care sunt pentru homosexuali*”²³. Cu alte cuvinte, să fie la ei acolo și să nu se răspândească mai departe. În acest context, devine evident că este o veritabilă agresiune axiologică organizarea, la București, a unui „congres” mondial al homosexualilor. În autoapărare, ar fi trebuit să reedităm evenimentele biblice; să-i fi stropit cu smoală și să le dăm foc respectivilor „congresmeni”. În comparație cu minerii români care s-au sinucis incendiindu-se, ar fi o „pierdere colaterală” suportabilă pentru omenire – ba chiar ne-băgată în... seamă.

Învățământul este „locul geometric” de concentrare și, apoi, de diseminare a teoriilor tuturor valorilor. În consecință, din cauza valenței sale de formare și educare a cetățenilor și, îndeosebi, a tineretului, a forței de muncă, a cadrelor de conducere la toate nivelurile societății, învățământul este obiectivul strategic prioritar al războiului axiologic. În urmă cu peste douăzeci de ani, contele Alexandre de Marenches avertizase (în zadar, căci nimeni nu e profet în țara lui, fie el și conte, fie ea și Franța), că războiul atipic nu mai implică ocuparea teritoriului, ci cucerirea minții și sufletului oamenilor; iar aceasta necesită ocuparea instituțiilor formatoare de idei, caractere, opinie și

---

²² Beatrice Jerome, „*Când Vaticanul pune mâna pe C.U.S.*”, în *L'Événement du Jeudi*, nr. 704, 30 aprilie-6 mai 1998, p. 30.

²³ 24) Ovidiu Pop, „*Biserica Unitariană oficiază cununii unisex*”, în *Jurnalul de Dimineață* (Bihor), nr. 1630, 13 septembrie 2000, p. 7.

stări de spirit: Universitatea, Biserica, *mass media*, partidele, organizațiile obștești etc. – toate acestea cu scopul înlocuirii valorilor naționale ale statului agresat cu altele, străine și opuse, pentru a institui o nouă ordine: „*În Occident nu se mai învață, cum se face în țările din Est, dragostea de țară, dragostea de muncă, ci laxismul, indisciplina, nerespectarea vechilor virtuți, căutarea unor paradisuri artificiale. Într-un cuvânt, ceea ce eu numesc «ordinea inversă»*”²⁴. Un fapt extrem de important: contele de Marenches este un autentic naționalist francez, nu român. Și nu ne-ar mira să aflăm mai târziu că, deși anii cât el a dirijat S.D.C.E-ul au semnat etapa cea mai glorioasă din istoria lui, a fost debarcat de la conducere tocmai fiindcă era prea naționalist!

Principala formă de mișcare a agresiunilor axiologice este „reforma” învățământului. Valoarea deosebită a sistemului de până acum din învățământul românesc a fost, adeseori, recunoscută de specialiștii străini onești și obiectivi. Recent, ea a fost atestată și de medaliile de aur obținute de români la Olimpiada de la Sidney – unde s-a produs o veritabilă agresiune axiologică (dublată de o escrocherie patentă), văzută de toată lumea – și la Olimpiada de informatică din China. O dovadă certă și cuantificabilă, în acest sens, este faptul că specialiștii români – în aceste ultime luni îndeosebi cei din informatică – sunt racolați de țări mari și „democratice”, cu tradiții, producându-i, astfel, României, o hemoragie de cadre (în care a investit sume uriașe), privând-o de forța de muncă superior calificată, necesară relansării economice.

Vectorii principali ai agresiunilor: cadre de conducere din minister, comisiile de evaluare a manualelor așa-zis „alternative”²⁵, autorii acestora etc. Cazul manualelor de istorie și de limba română este cunoscut sub aspectul lor scandalos, dar fațetele absconse și efectele lor nocive se vor revela mai târziu, când efectele asupra noilor generații vor fi mult mai greu de înlăturat. De altfel, aceasta este și explicația grabei cu care se „reformează” învățământul: pentru ca să se distrugă mai repede sistemul de educație națională de până acum, astfel încât să fie mai greu de corectat. Referitor la devalorizarea Istoriei – „prima carte de învățătură a unui nații”, cum spunea Nicolae Bălcescu –, elocvent este cazul tandemului Sorin Mitu-Lucian Boia, cu a lor „teorie” a „demitizării” Istoriei României; aceasta, în contrast flagrant cu hiperbolizarea istoriei Hungariei, îndeosebi în acest an al „mileniului”, care „mileniu”, luat la bani mărunți, nu s-ar întinde cu mult peste un

---

²⁴ Christine Ockrent, Contele de Marenches, *Consilier de taină al Puterii*. Editura Humanitas, București, 1992, p. 281-282.

²⁵ Vasile I. Zărnescu, „O sintagmă idioată: manualele alternative”, *Timul – 7 zile*, nr. 48-49/1999; *idem*, în *România Mare*, nr. 489, 26 noiembrie 1999, p. 20, cu continuare în nr. 490-496; *idem*, în *Ultima oră*, nr. 295, 13 decembrie 1999, p. 7, cu continuare în nr. 296-298/1999, 300-313/2000.

secol. În acest sens, simptomatic este faptul că, în afară de câțiva mercenari autohtoni, cei mai numeroși laudători ai acelor doi istorici români sunt prietenii lor din Hungaria (Moghioria, cum întemeiat propune Iosif Constantin Drăgan).

În **domeniul cultic**, agresiunea axiologică este îndreptată contra Bisericii Ortodoxe Române (B.O.R.), deoarece, alături de Statul Național, este unul din stâlpii de bază ai structurii de rezistență a poporului român. Și aceasta întrucât Biserica Ortodoxă Română predică *morală absolută*, a cărei expresie laconică este *Decalogul*. Distrugerea, în perspectivă, a poporului român se face distrugându-i – acum, zi de zi, ceas de ceas și în proporție de masă – tineretul, iar acesta este demolat inducându-i-se, ca prim pas, relativizarea și inversarea valorilor morale, politice, artistice prin manualele fals și agramat zise „alternative“; apoi, în pașii următori, inculcându-i-se imoralitatea, anarhismul, nihilismul, satanismul. Or, pavăza esențială a familiei și, implicit, a tineretului este morală ortodoxă. De aceea, Biserica Ortodoxă Română este ținta agresorilor de toate calibrele, de la unii ca Mircea Mihăieș, Mircea Dinescu, Gabriel Andreescu, H.-R. Patapievici, Dan Pavel etc., până la Departamentul de Stat al S.U.A.

În acest război cultic, alți vectori importanți sunt liderii, clerici și laici, ai cultului catolic oriental de rit bizantin (ex-greco-catolic), reuniți în Partidul Național Țărănesc Creștin Democrat (P.N.Ț.C.D.). Aceștia au lansat sloganul diabolic *restitutio in integrum*. Numai că acest principiu de drept nu are nici o dimensiune teologică – deoarece ar însemna, în consecință, revenirea la Ortodoxie a ex-greco-catolicilor –, ci are doar o conotație politico-economică: adică numai ei ar avea valoare de conducători și ținută morală – în pofida stigmatului generic de duplicitate, de iezuitism, conținut de *hybris*-ul din care provin – și, de aceea, voiau toate funcțiile de conducere și toate proprietățile pe care le avuseseră greco-catolicii înainte de 1948 și, vorba lui Voltaire, încă ceva pe deasupra – toate investițiile făcute de Stat (de popor) în ultima jumătate de veac în respectivele proprietăți.

Dar, de la pretenția restituirii fostelor proprietăți ale greco-catolicilor – **la care ex-greco-catolicii, oricum, nu mai aveau dreptul** –, liderii catolicilor orientali de rit bizantin au extins aplicarea respectivului principiu la toate domeniile: la fondul funciar, la păduri, la subsol etc. Numai că, în acest mod, țărăniștii „naționaliști“ au creat premisele reînstituirii horthysmului în Transilvania. Ne rezumăm la a releva doar aceste aspecte, deoarece, în vara lui 1999, au apărut două studii pe această temă, aproape exhaustive: „Ilegalitatea cultului ex-greco-catolic“, de Theodor V. Alexandru²⁶, și „Calamitatea României: *restitutio in*

---

²⁶ Theodor V. Alexandru, „*Ilegalitatea cultului ex-greco-catolic (I)*“, *Politica*, nr. 391, 25 septembrie 1999, pag. 16; continuare în nr. 392-402. Vezi și: serialul care începe pe http://ro.altermedia.info/general/illegalitatea-cultului-ex-greco-catolic-1_8709.html#more-8709, continuat în patru episoade; serialul care începe pe http://ro.altermedia.info/politica/impostura-catolicilor-orientali-1_9028.html, continuat în șase episoade; precum și serialul [20](http://ro.altermedia.info/istorie-alternativa/reinstituirea-</p></div><div data-bbox=)

integrum“, de Apostol Uceanu²⁷. Le semnalăm pentru acribia lor științifică și pentru că sunt unicate în publicistica noastră.

În încheiere, trebuie să subliniem o idee care, multă vreme, va fi insuficient relevată: în cadrul opoziției Occident-Orient, Occidentul este prezentat, de obicei, ca fiind catolic. Aceasta este o gravă eroare, care stă la baza unor judecăți de „valoare“, evident, greșite și ele. Deoarece *Occidentul este preponderent protestant*, deci anticatolic. Și, pe această linie a protestului, a contestației, a „modernizării“ cultice – pornind de la exemplul faimosului *aggiornamento* al Bisericii romano-catolice –, Occidentul este eminent sectant, acum existând sute de secte, în continuă proliferare și de un prozelitism extrem de agresiv. În acest sens, peremptoriu este faptul că, exceptându-l pe J. F. Kennedy – care era catolic –, toți președinții S.U.A. au fost bapțiști. Mai mult, tot în S.U.A. a fost înființată Biserica Satanistă (*horribile dictu!*), de către hungurul-american Sandor LaVey, această „biserică“ fiind membru cu drepturi depline în Consiliul Mondial al Bisericilor! Nu este, deci, de mirare că „valorile“ promovate de Occident – de la filmele sexy, porno, cu violență etc. până la muzica psihedelică, de la apologia corporațiilor transnaționale până la idolatrizarea profitului cu orice preț, de la propaganda făcută „modului de viață american“ până la contestarea statului-națiune –, toate aceste non-valori sunt „valori“ sataniste, mondialiste, globaliste, impuse pentru a institui „ordinea inversă“, în exprimarea contelui de Marenches.

Iată de ce pierde România: pentru că, parafrazând titlul cărții²⁸ regelui Carol al II-lea – publicată în 1995 de către nepotul său, Paul Lambrino –, România a intrat „în zodia Satanei“, adică în zona de influență a Occidentului. Căci războiul axiologic este substituirea valorilor autentice cu falsuri, cu înșelăciuni, este aplicarea în practică a vicleniei Satanei, care pretinde că el, Satana, nu există pentru simplul motiv că el ar fi veritabilul Dumnezeu.

Problema gravă care se pune este când se va trezi lumea și va cunoaște adevărul și, în speță, când se va deștepta Poporul Român?!

20 noiembrie 2000

ADDENDA

Așa cum am precizat în preambul, vulnerabilitățile anticipate în acest studiu s-au adevărit și, din păcate, **pericolele prognozate s-au agravat, punând în pericol statalitatea noastră**. În acest sens, este elocvent să relev doar câteva dintre

---

horthysmului-i_8570.html, continuat în trei episoade.

²⁷ Apostol Uceanu, „Calamitatea României: *restitutio in integrum* (1)“, *România Mare*, nr. 458, 23 aprilie 1999, p. 6; continuare în nr. 459-483.

²⁸ Regele Carol al II-lea, *În Zodia Satanei, reflexiuni asupra politicii internaționale*. Editura Universitaria, 1994.

temele de aici, dezvoltate, între timp, în materiale distincte. Tema privind denigrarea României prin făcătura „rom“ am avut-o constant în vedere, iar militantismul meu, susținut de A.D.R., a fost preluat îndeosebi de *Jurnalul Național*, care a inițiat cunoscuta campanie pentru înlocuirea vocabulei „rom“ cu cuvântul atestat istoric și științific, „țigan“. Denigrarea României prin comportamentul execrabil al țiganilor îndeosebi în Europa Occidentală – pe care l-am denunțat inclusiv în studiul „*România va deveni groapa de gunoi etnic a Europei*“ (vezi episodul http://ro.altermedia.info/minoritati/romania-va-deveni-groapa-de-gunoi-etnic-a-europei-1_21195.html și următoarele patru) – a devenit atât de indezirabilă încât Senatul a fost nevoit să admită proiectul legii deputatului Silviu Prigoană (care este reluarea proiectului propus, în 2008, de senatorii Gheorghe Funar și Adrian Păunescu), cum că este necesară revenirea la folosirea cuvântului „țigan“ și eliminarea vocabulei „rom“, impusă de ex-miniștrii Andrei Pleșu și Petre Roman.

Distrugerea economică a țării prin politica deliberată de dezindustrializare și de ruinare a agriculturii, prin privatizarea echivalentă cu jefuirea Patrimoniului Național, a fost relevată inclusiv în două lucrări importante: Nicolae Belli, „*TRANZIȚIA MAI GREA DECÂT UN RĂZBOI*“ și Dionysius Fota, „*CUM SE RUINEAZĂ O ECONOMIE NAȚIONALĂ. Prin dezindustrializare, importuri pe datorie și polarizarea societății în bogați și săraci*, precum și deja celebra carte a lui Joseph Stiglitz, „*GLOBALIZAREA. Speranțe și deziluzii*“.

Referitor la înstrăinarea Patrimoniul Național prin aplicarea criminală a politicii vindicative *restitutio in integrum*, este notoriu că a generat atât apariția „rechinilor imobiliari“, cât și a pretențiilor restituționiste formulate neîntemeiat de minoritarii maghiari, evrei, țigani ș.a. Iar în aceste zile se reliefează, o dată mai mult, atentatul la suveranitatea României comis, prin politica „pașilor mărunți“, de către fasciștii din U.D.M.R., care urmăresc secesiunea teritorială și, implicit, destrămarea țării, destrămarea facilitată de actuala conducere antiromânească, aglutinată în Guvern și în Parlament. Locul ministrului Hajdu Gabor l-au luat vicepremierul Marko Bela și [pastorul-spion Ladislau \(László\) Tökés](#), proțâpîit vicepreședinte al Parlamentului European, fiindcă nu a fost tras în țeară când trebuia pentru trădare de țară. Dar mai este timp!

Cât despre agresiunea F.M.I. – începută în 1978, după eșecul întâlnirii istorice dintre Jimmy Carter și Nicolae Ceaușescu –, ea s-a accentuat continuu, iar acum F.M.I. pedepsește România – fiindcă îndrăznise să-și achite, în 1988, datoria externă! – și o silește să se reîmprumute pe mai multe generații, din cauza obedienței guvernanților. Acum toată **țara se află sub ocupația băncilor străine.**

Statul român mai funcționează în virtutea inerției, ceea ce impune mobilizarea urgentă a patrioților pentru salvagardarea Națiunii Române.

22 Decembrie 2010